

FRANCES HODGSON BURNETT

TAJEMNÁ ZAHRADA

LEDA
2020

KAPITOLA I

Mary zůstala docela sama

Když Mary Lennoxová přijela na anglické panství, kde měla žít u strýčka, všichni tvrdili, že tak protivné děcko v životě neviděli. A byla to pravda! Mary měla vychrtlou tvářičku a hubené tělíčko, řídké světlé vlasy a pořád se tvářila kysele. Vlasy měla žluté stejně jako obličej, protože se narodila v Indii a neustále trpěla nějakými nemocemi. Její tatínek byl anglický státní úředník, měl pořád hodně práce a i on stále churavěl. Maminka, veliká krasavice, se starala jen o to, aby mohla chodit na večírky a povídat si tam se zábavnými lidmi. Ani trochu netoužila po dcerušce, a když se Mary narodila, přenechala ji na starost domorodé chůvě, která pochopila, že pokud chce udělat své paní radost, musí dítě uklidit z jejího dohledu, jak jen to bude možné.

A tak se stalo, že když byla Mary neduživé, zlobivé a ošklivé miminko, držela ji indická chůva stranou. A když z ní pak vyrostlo neduživé, zlobivé a ošklivé batole, držela ji stranou rovněž.

Samotná Mary si nepamatovala, že by vídala něco jiného než tmavé tváře chůvy a dalších domorodých sloužících. Kromě toho si už vzpomínala jen na to, jak ji všichni ve všem poslouchali a nechávali ji dělat, co si

zamanula, protože paní by se zlobila, kdyby ji rušil dětský křik.

Když Mary dovršila šest let, stal se z ní ten nejtyranštější a nejsobečtější z povykaný capart na celém světě. Mladá anglická vychovatelka, která přijela, aby holčičku naučila číst a psát, začala k Mary postupně cítit takový odpor, že po třech měsících dala výpověď. Další vychovatelky, co ji měly nahradit, vydržely ještě kratší dobu než ta první. Kdyby se Mary sama nerozhodla, že se vlastně chce dovědět, jak se čtou knihy, nikdy by se nenaučila poznávat ani písmenka.

Jednoho strašlivě horkého rána, když jí bylo asi devět let, se probudila velice dopálená a rozzlobila se ještě více, když spatřila, že služebná, která stojí vedle jejího lůžka, není její chůva.

„Proč jsi sem přišla?“ obořila se na neznámou. „Nemáš tu co dělat! Pošli za mnou moji chůvu.“

Žena se zatvářila vystrašeně a koktala, že chůva přijít nemůže. Když pak Mary vybuchla vzteky a začala do neznámé bušit pěstičkami a kopat, žena se vyděsila ještě víc a jen znovu zadrmolila, že chůva ke slečně přijít nemůže.

Onoho rána se ve vzduchu vznášelo cosi tajemného. Nic neprobíhalo jako obvykle. Někteří z domorodých sluhů

jako by někam zmizeli, a ti, které Mary zahlédla, se zase hned kamsi spěšně ztráceli a tváře měli popelavé hrůzou. Jí samotné však nikdo nic nepověděl a nepřišla ani chůva.

Ráno už skoro uplynulo a Mary byla pořád sama. Nakonec se vydala ven na zahradu a začala si hrát pod stromy kousek od verandy. Dělala, že sází květinový záhon, zastrkávala do země velké, jasně červené květy ibišku, a jak plynul čas, bručela si sama pro sebe stále rozzlobeněji, co všechno chůvě poví a jakými jmény ji zahrne, až se vrátí.

Skřípala zuby a pořád dokola si ty urážky opakovala, ale tu uslyšela, jak její matka vyšla ještě s kýmsi dalším na verandu. Objevila se tam s pohledným mladým mužem, oba se zastavili a podivně tichými hlasy spolu o něčem mluvili. Mary toho hezkého mladíka, jenž vypadal spíš jako chlapec, znala. Byl to mladý důstojník, který právě dorazil z Anglie. Zahleděla se na něj, ale ještě pozorněji si přitom prohlížela maminku. Pokaždé na ní mohla oči nechat, kdykoli se jí poštěstilo, že matku vůbec viděla, neboť paní (takhle jí Mary říkala ze všeho nejčastěji) byla vysoká, štíhlá a krásná žena a nosila nádherné šaty. Vlasy měla hebké jako nakadešené hedvábí. Malý jemný nosík jako by se stále nad vším ohrnoval, a měla veliké veselé oči. Všechny její šaty byly velice tenké, lehounce povlávaly a samotná Mary o nich říkala, že jsou „samá krajka.“ Onoho rána se jí zdálo, jako by na maminciných šatech bylo těch krajek ještě více, jenomže maminciny oči se nesmály ani trochu. Byly veliké, zračily se v nich obavy a prosebně hleděly na tvář mladého důstojníka.

„Je to tak moc zlé? Opravdu?“ slyšela Mary její hlas.

„Strašlivé,“ odpověděl mladík třesoucím se hlasem. „Je to hrozné, paní Lennoxová. Měla jste odejít do hor už před dvěma týdny.“

Paní zalomila rukama.

„Bože, já vím!“ zabědovala. „Zůstala jsem jenom proto, abych mohla na ten hloupý večírek. Jak jsem mohla být tak pošetilá!“

V tu chvíli se ozval hlasitý nářek ze směru, kde stály příbytky služebnictva. Paní Lennoxová sevřela mladíkovu ruku a Mary se celá roztřásla. Křik stále sílil. „Co to je? Co to má být?“ vydechla paní Lennoxová.

„Někdo tam zemřel,“ odpověděl mladý důstojník. „Něklekta jste mi, že to propuklo už i mezi vašimi lidmi.“

„Já jsem to nevěděla!“ vykřikla paní. „Pojďte se mnou! Pojdte!“ Otočila se a vběhla do domu.

Potom se začaly dít hrozné věci a Mary pochopila, co znamená tajemná atmosféra, která se vznášela nad oním ránem. Propukla totiž cholera. Rozpoutala se ve své nejhorší podobě a lidé padali mrtví k zemi jako mouchy. Chůva onemocněla hned první noc a právě kvůli její smrti se ozýval nářek z příbytků služebnictva. Než nadešel další den, zemřeli ještě tři sluhové a ostatní se v hrůze rozutekli pryč. Všude se šířila panika a v bungalovech umírali lidé.

Druhý den stále panoval zmátek. Mary se schovala v dětském pokoji, všichni ostatní na ni dočista zapomněli. Nikdo si na ni nevzpomněl, nikdo se po ní nesháněl a kolem ní se děly hrozné věci, o nichž holčička neměla ani tušení. Mary střídavě plakala a spala. Věděla pouze, že lidé kolem jsou nemocní a že k ní doléhají podivné zvuky, které

„Druhý den stále panoval zmatek...“

jí nahánějí strach. Jednou se vkradla do jídelny, ale místnost byla prázdná – třebaže na stolech uviděla zpola dojezené jídlo a židle i talíře vypadaly, jako kdyby je stolovníci spěšně opustili, protože se z jakéhosi důvodu náhle všichni zvedli od stolu. Holčička zhltnula několik kousků ovoce a pár sušenek, a protože měla žízeň, vypila ještě sklenici vína, která stála skoro plná na stole.

Víno bylo sladké a Mary neměla ani ponětí, jak je silné. Záhy ale ucítila, jak moc se jí chce spát. Vrátila se do dětského pokoje a zase se tam zavřela. Nářek přicházející od chýší služebnictva doprovázený hlukem spěchajících nohou jí naháněl strach. Z vína na ni padla taková ospalost, že jen taktak udržela oči otevřené. Lehla si tedy na postel a na dlouhou dobu přestala vnímat okolní svět. Mezitím se toho hodně stalo, ale Mary spala tak tvrdě, že ji neprobudil ani nářek, ani zvuky věcí, které byly přinášeny do bungalovu a zase vynášeny ven.

Když se probudila, zahleděla se do zdi. V domě bylo naprosté ticho. Nevzpomínala si, že by zde někdy v minulosti panoval takový klid. Neslyšela žádné hlasy ani kroky. V duchu přemýšlela, jestli se už všichni z cholery uzdravili a veškeré těžkosti tak pominuly. Uvažovala také, kdo se o ni bude asi teď, když je chuva mrtvá, vlastně starat. Usoudila ale, že přijde nějaká nová, která bude možná znát i pár nových pohádek. Ty staré už začínaly Mary stejně nudit. Kvůli smrti chuvy neplakala. Nebyla dítě, které by někomu dokázalo příliš milovat, a nikdy se valně nestarala ani o nikoho jiného. Hluk, shon a nářek, které propukly kvůli choleře, ji vystrašily, ale Mary kromě toho dostala i vztek, protože jí připadalo, jako by si nikdo nevzpomněl, že tady

vůbec je. Všech se zmocnila příliš velká panika, než aby ještě mysleli na malou holčičku, kterou neměl nikdo rád. Když lidé dostanou cholery, starají se zřejmě jenom o sebe. Pokud se teď ale všichni zase uzdravili, jistě si na ni někdo vzpomene a bude ji hledat.

Jenomže nikdo nepřicházel, a zatímco Mary ležela a čekala, v domě jako by vládlo stále větší ticho. Pak uslyšela, jak cosi šelestí po rohoži, a když se podívala na zem, spatřila malého hada, který se plazil kolem a prohlížel si ji očima jako drahokamy. Nepolekala se ale, neboť to byl malý neškodný hádek, a ten jí nemohl ublížit. Navíc se zdálo, že se snaží dostat co nejrychleji z pokoje pryč, a právě když na něj upřela pohled, protáhl se pode dveřmi ven.

„Vypadá to tady zvláštně. A taky to ticho...“ vydechla Mary. „Jako kdybych v celém bungalovu zůstala jenom já a ten had.“

Takřka vzápětí ale uslyšela zvuky kroků, nejprve na zahradě a pak na verandě. Byly to mužské kroky. Potom přichozí vstoupili do bungalovu a začali spolu tiše hovořit. Z domu jim nikdo naproti nevyšel. Zdálo se, že postupně otvírají jednotlivé dveře a nahlíží do pokojů. „Taková zkáza!“ uslyšela Mary, jak někdo říká. „Taková krásná žena! A to dítě asi taky. Prý tady nějaké děcko bylo, ale nemůžou ho najít.“

Když muži otevřeli o několik minut později dveře dětského pokoje, stála Mary

uprostřed místnosti. Příchozí před sebou spatřili oškli-
vou dopálenou holčičku, která se na ně mračila, protože
měla hlad a připadalo jí, že ji hanebně zanedbávají. První
člověk, jenž do pokoje vstoupil, byl rozložitý důstojník,
kterého Mary již jednou viděla, když se kdysi bavil s jejím
tatínkem. Tvářil se unaveně a ztrápeně, a když nyní Mary
spatřil, vylekalo ho to tak, že uskočil a málem zase vyběhl
dveřmi ven.

„Barneyi!“ vykřikl. „Tady je nějaké dítě! A úplně sa-
motné! Na tak hrozném místě! Pro smilování Boží, kdo
to je?“

„Jsem Mary Lennoxová,“ představila se holčička odmě-
řeně. Současně si pomyslela, jak velice nevychované od
toho muže je, pokud mluví o tatínkově bungalovu jako
o „tak hrozném místě“. „Usnula jsem, když všichni dostali
choleru, a právě teď jsem se probudila. Proč za mnou ještě
nikdo nepřišel?“

„Tohle je to děcko, které nemohli nikde najít,“ vysvětlo-
val muž a otočil se ke svým společníkům. „Úplně na ni za-
pomněli.“

„Proč na mě zapomněli?“ dožadovala se Mary odpovědi
a dupla si. „A proč vlastně pořád nikdo nejde?“

Mladík, který se jmenoval Barney, se na ni smutně za-
hleděl. Mary se dokonce zdálo, že zamrkal, jako kdyby se
snažil potlačit slzy.

„Chudinko malá,“ vydechl pak. „Nezůstal tady nikdo,
kdo by za tebou mohl přijít.“

Takhle podivně a nečekaně se Mary dověděla, že už nemá
otce ani matku, že oba umřeli a jejich těla byla v noci od-
vezena a že i těch několik domorodých sluhů, kteří přežili,

opustilo dům tak rychle, jak jen to šlo. A že si vůbec nikdo nevzpomněl, že uvnitř zůstala ještě malá slečna. Proto panovalo v domě takové ticho. V celém bungalovu opravdu nebyl nikdo – kromě Mary a malého šelestícího hada.

